

Eva Björg Ægisdóttir

SNEEUW BLIND

Vertaald door Saskia Peeters

De Fontein

AKRANES 1995

Ze zitten in de woonkamer op de zwarte leren bank waarvan de naden loskomen, hij met de videoband in zijn handen, zij kauwend op haar droge, gebarsten lippen.

‘Ik wil niet kijken,’ fluistert ze.

Haar woorden hebben de tegengestelde uitwerking. Hij staat op en stopt de band resoluut in het apparaat.

Een poosje is er niets anders te zien dan een zwart-witte sneeuwstorm die vergezeld gaat van een indringende, hoge fluittoon. Dan flitst er een zwarte streep over het scherm en verschijnt het beeld.

De camera wijst naar beneden. Ze zien voeten. Schoenen. Horen gefluister, dan gelach als de camera van de in sportschoenen gestoken voeten omhoogbeweegt langs een flodderige, lichtblauwe spijkerbroek, een geruite blouse en een wit T-shirt. Voordat de camera een gezicht bereikt, wordt hij weer omlaaggericht, over een houten vloer. Er volgen glimpen van de in sokken gestoken voeten van de persoon die de camera vasthoudt, dan is er een gesloten deur.

Ineens wordt het beeld zwart. Dan verschijnen de houten poten van een bed, gevolgd door beddengoed. De camera beweegt met een ruk omhoog naar een figuur die op het bed ligt, met de armen slap langs het lichaam, het hoofd afgewend van de camera, het lichtbruine, schouderlange haar duidelijk zichtbaar. Hoewel de lampen uit zijn, is de grijze gloed die door het raam naar binnen valt net genoeg om te kunnen zien.

Iemand trekt voorzichtig het dekbed van de onbeweeglijke gedaan-

te, waardoor een zwart T-shirt, een witte onderbroek en blote benen zichtbaar worden. De armen en handen zijn slank, de vingers dun en broos.

‘Pak de benen,’ zegt een stem. ‘Ik neem de armen.’

De persoon die niet de camera vasthoudt gehoorzaamt en pakt een slappe arm.

‘Rustig,’ zegt een andere stem, maar het is lastig om de woorden te verstaan boven het gekraak uit, alsof het geluid via een slechte telefoonverbinding gaat.

‘Zet uit,’ zegt de vrouw ineens, terwijl ze opstaat. ‘Zet het uit, nu.’

In plaats van de band stop te zetten, blijft de man echter op de bank zitten, met zijn blik strak op het scherm gericht alsof zij niet bestaat en hij geen woord kan horen van wat ze zegt.

De vrouw verlaat de kamer. Hij hoort de voordeur dichtslaan, maar zelfs dan reageert hij niet. Zoals altijd is het aan hem om het probleem op te lossen.

Om dit te laten verdwijnen.

NU

Vijfentwintig jaar later - Dinsdag 8 december

Toen Elma en Hörður uit de grote jeep van de politie stapten, lag de sneeuw die 's nachts was gevallen er wit en ongerept bij op de parkeerplaats en het pad naar de voordeur. Geen enkele voetafdruk of bandenspoor verstoorde het oppervlak. Het zomerhuis, een houten gebouw met grote ramen en een ruime veranda, was aanzienlijk groter dan Elma had verwacht. Het werd omringd door berken, waarvan een aantal hoger was dan het huis zelf. In de vallei met de naam Skorradalur groeide een bos van volwassen bomen, wat ongewoon was voor IJsland, en de zomerhuizen die in groepjes aan de oever van het lange smalle meer met erachter de bergen stonden, hadden evengoed ergens in Scandinavië kunnen staan. Elma bedacht dat een fraai vakantiehuis op een populaire plek als Skorradalur een flinke duit moest hebben gekost, maar haar buurvrouw in Akranes, de oude vrouw die de eigenares was, wekte niet de indruk dat ze veel geld had.

Sinds Elma en Sævar in hun nieuwe huis woonden, zagen ze Kristjana regelmatig langslopen op weg naar de supermarkt, een kleine boodschappentas op wieltjes achter zich aan trekkend en gehuld in haar onafscheidelijke hoofddoek, gebroken witte jas en rubberlaarzen. Kristjana was in de zeventig, maar leek ouder. Hoewel ze hen als ze elkaar tegenkwamen amper een blik waardig keurde, had Elma gezien dat ze hen van achter haar gordijnen in de gaten hield.

Kristjana had vrijdag voor het laatst iets van haar zoon gehoord,

inmiddels vier dagen geleden. Ze had gisteren de politie ingelicht, nadat ze een telefoontje had gehad dat Thorgeir niet op zijn werk was verschenen.

Thorgeir was eenenveertig, vrijgezel, en werkte als software-ontwikkelaar. Kristjana had niets geweten van plannen om het weekend in hun zomerhuis door te brengen, maar nadat ze hem meerdere keren zonder succes had proberen te bellen, was het bij haar opgekomen dat hij misschien daar was. De politie uit Borgarnes, op een halfuur rijden van de westkust, was naar het huis gegaan en had bevestigd dat Thorgeirs auto op de oprit geparkeerd stond, maar dat er geen spoor was van de man zelf. Niemand had opengedaan toen ze aanklopten en ze hadden hem niet gezien toen ze door de ramen naar binnen keken, hoewel het er volgens hen wel naar uitzag dat er recent nog iemand was geweest: door een van de ramen hadden ze borden op de tafel zien staan en er kwam nog stoom van de hottub op de veranda achter het huis.

Het leek zodoende waarschijnlijk dat Thorgeir in het huis of de directe omgeving ervan was, en dat er iets was gebeurd of dat hij om een of andere reden had besloten zich af te zonderen van de buitenwereld. Er was nog een andere mogelijkheid, maar Elma vond het te vroeg om van het ergste uit te gaan. Toen ze echter de deur openmaakte met de sleutel die Kristjana haar had meegegeven, kwam haar een weeïg zoe-te lucht tegemoet, de onmiskenbare geur van ontbindend vlees.

Binnen zag het huis eruit als een gewoon vakantiehuis, waarvan de wanden en het plafond waren bekleed met vergeeld grenenhout. Links was een keuken en rechts een woongedeelte. De boekenkast in de woonkamer stond zo volgepropt met boeken dat de planken in het midden doorbogen. Er waren een grote, logge bank, een oude tv en een schilderij van een gletsjer. Aan een andere wand hing een afbeelding van Jezus met een metalen kruis erboven.

Voor zover Elma kon zien, waren er twee slaapkamers. Toen ze de deur van de eerste openmaakte, vond ze wat ze zocht.

Thorgeir lag in bed. Zijn onderlichaam lag onder een dekbed, dat in een kluwen aan zijn voeten lag, alsof hij het 's nachts te warm had gehad. De witte lakens waren donker van het opgedroogde bloed en toen Elma dichterbij kwam, werd de doodsoorzaak haar direct duidelijk.

Thorgeir was gestoken met een scherp voorwerp, waarschijnlijk een mes. Zijn bovenlichaam was naakt en Elma telde zeker vijf wonden in zijn borst en buik, en ook nog twee in zijn nek.

Elma bukte zich om een stukje van de onderkant van het lichaam te bekijken. Ze zag lichte verkleuringen waar het bloed zich door de zwaartekracht had opgehoopt, wat erop wees dat hij al sinds zijn dood in deze positie lag. Hoewel Elma geen expert was in forensische pathologie, had ze dit inmiddels wel geleerd na meer dan tien jaar bij de politie. De lichte kleur van deze *livor mortis* was hoogstwaarschijnlijk het gevolg van ernstig bloedverlies, gezien de hoeveelheid die in het laken en de matras was getrokken.

Op sommige plaatsen, vooral op de buik, had de huid een blauw-groene tint gekregen. Door het ontbindingsproces was het lichaam opgezwollen en begon de pafferige huid te schilferen. De haren en vingernagels van de man zagen er ook uit alsof ze loslieten. Een rood-bruine vloeistof was uit zijn neus en mond gesijpeld. Zijn ogen waren halfgesloten en wat er onder de oogleden zichtbaar was, was bleek en mat; het ingedroogde hoornvlies deed denken aan contactlenzen die zonder vloeistof waren bewaard.

Het lichaam lag er duidelijk al enkele dagen onaangeroerd.

‘Ik tel zeven steekwonden,’ zei haar baas Hörður van achter haar. ‘Dat is behoorlijk wreed.’

Daar was niets tegen in te brengen. Het was de meest gewelddadige plaats delict die Elma ooit had gezien. Ze zag beelden voor zich van het mes dat werd opgeheven en omlaagstootte in de buik, niet één maar zeven keer. Tijdens de rustige maanden zwangerschapsverlof met haar dochter was ze bijna vergeten hoe lelijk de wereld kon zijn.

‘De vraag is of hij hier met zijn vrienden is gekomen,’ vervolgde Hörður.

‘Een uit de hand gelopen feestje?’ vroeg Elma zich hardop af, om direct vast te stellen dat er meerdere details waren die niet bij die theorie pasten. In dat geval zou Thorgeir toch niet in bed hebben gelegen? En zouden er geen tekenen van een gevecht moeten zijn? Ze had niets gezien wat op een feestje of een worsteling wees.

Het dekbed en de kussens aan beide kanten van het tweepersoonsbed waren verfrommeld. Of Thorgeir was een rusteloze slaper geweest die het hele bed in beslag nam, of er had iemand naast hem gelegen. Op het nachtkastje stond een lenzendoosje. Elma trok een paar handschoenen aan en opende het. De lenzen dreven als kleine kwallen in hun vloeistof.

‘Hij heeft voor hij stierf zijn lenzen uitgedaan,’ merkte ze op. ‘Wat wil dat zeggen?’

‘Dat hij naar bed was gegaan.’

‘Hm?’

‘Ik haal mijn lenzen eruit voordat ik ga slapen,’ legde Hörður uit.

Elma keek naar zijn bril, die op zijn gebruikelijke plek op zijn neus stond. ‘Wanneer draag je lenzen?’

Hörður corrigeerde zich: ‘Nou ja, de zeldzame keren dat ik de moeite wil nemen om ze in te doen in plaats van mijn bril op te zetten. Maar Gígja droeg lenzen. Het laatste wat zij ’s avonds deed was ze uitdoen.’

Hörðurs vrouw Gígja was iets meer dan een jaar geleden overleden, na een korte strijd tegen kanker. Niemand die haar kende was al echt over het verlies heen, en al helemaal Hörður niet, wiens weerbarstige grijze haar nu volop wit bevatte. Elma was erin geslaagd er tijdens haar verlof met haar dochter, die inmiddels zeven maanden was, niet aan te denken, maar vanaf het moment dat ze begin december weer aan het werk was gegaan bij de politie van West-IJsland was het gemis van Gígja weer pijnlijk voelbaar. Gígja was een vaste bezoeker geweest van het politiebureau in Akranes, meestal om lekkernijen te brengen die ze zelf had gebakken.

Niet dat Elma op dit moment iets zou kunnen eten, zelfgebakken of anders. ‘Oké, Thorgeir lag dus in bed te slapen en iemand heeft hem verrast,’ speculeerde ze hardop.

‘Hij is waarschijnlijk wel wakker geworden tijdens de aanval.’

‘Of hij was met een of meer anderen in het huis en dat liep niet goed af.’

‘Vrienden?’

‘Geen erg goede vrienden,’ zei Elma droogjes.

‘Zou een vriend hem op deze manier overrompelen? Wachten tot hij slaapt om hem dan te vermoorden?’

‘Onwaarschijnlijk, maar niet onmogelijk. Thorgeir is een grote man. Misschien had de vriend anders geen schijn van kans.’

‘Andere mogelijkheden?’

‘Misschien een partner?’ opperde Elma.

‘Wie weet.’

Elma keek naar de grenen wandbetimmering en volgde het bloedspoor dat zijn eigen verhaal vertelde: het was van onderaf tegen de muur gespat. Het was daarom aannemelijk dat Thorgeir had gelegen terwijl zijn moordenaar stond of boven op hem zat toen die hem in zijn borst stak. De bloedspatten reikten bijna tot aan het plafond.

Toen zag ze dat er met een zwarte stift iets op de muur was geschreven. Niet heel opvallend, maar in kleine, vrij onduidelijke letters. Ze boog haar hoofd naar voren terwijl ze niet probeerde te denken aan het rottende lijk onder haar.

‘Wat is dit?’ mompelde ze in zichzelf.

‘Is het niet gewoon iets ouds?’ vroeg Hörður.

‘Een teken aan de wand...’

De woorden waren lastig te onderscheiden, de letters klein en in elkaar overvloeiend als een slecht schoonschrift, maar het leek Elma duidelijk dat ze na de aanval waren opgeschreven. Ze liepen over het bloed van Thorgeir heen.

Neem mijn misdaden en zonden weg met bloed, o Jezus.

EERDER

Thorgeir

Thorgeir zet een zak haverhout in zijn winkelwagentje als hij haar ziet. Ze staat op haar tenen en reikt naar iets op het bovenste schap – een doos muesli die is omgevallen. Ze draagt een kakikleurig jack, een spijkerbroek en een kort T-shirt dat omhoogkruipt als ze haar arm strekt, waardoor er een slanke taille zichtbaar wordt. Haar huid is wit als melk.

‘Hulp nodig?’ vraagt hij.

Ze glimlacht. ‘Graag. Dat zou fijn zijn.’

Thorgeir pakt de doos en geeft hem haar aan, en ze bedankt hem nog eens, legt hem in haar mandje en wil net weglopen als hij haar tegenhoudt.

‘Zeg, heb ik je niet eerder ergens gezien?’ De woorden klinken nu hij ze hardop zegt nog onaannemelijker dan toen hij ze in zijn hoofd uittestte. Overduidelijk verzonnen. Ze weten allebei dat ze elkaar nooit eerder hebben gezien. Hij zou zich haar lange haar, melkwitte huid en grote ogen wel hebben herinnerd.

‘Nee, ik geloof het niet,’ zegt ze. ‘Ik woon niet in Akranes. Ik ben alleen maar op bezoek.’

‘O, oké.’ Het is niet zijn gewoonte om gesprekken aan te knopen met onbekenden. Normaal gesproken doet hij er alles aan om oogcontact met mensen op openbare plekken te vermijden, dus nu zoekt hij vertwijfeld naar nog iets om te zeggen, maar het enige wat hij kan doen is naar haar winkelmandje staren. Hij vraagt zich af waarom er alleen een banaan en een pak koekjes in liggen. Gaat ze een bergwandeling maken? Blijft ze bij iemand logeren? Bij wie is ze op bezoek?

Uiteindelijk verbreekt zij de stilte. ‘Ik ben Andrea.’

‘Thorgeir,’ zegt hij, en hij steekt zijn hand uit alsof hij een bejaarde is in plaats van een man die pas net de veertig is gepasseerd. Zij is aanzienlijk jonger, amper dertig, gokt hij, hoewel hij er geen gif op zou innemen. Hij is slecht in het schatten van leeftijden.

Ze lacht en schudt zijn hand. ‘Leuk om je te ontmoeten, Thorgeir, en bedankt dat je de muesli voor me hebt gepakt.’

‘Blijf je hier lang? In Akranes, bedoel ik.’ Ze houden nog steeds elkaars hand vast, maar hij komt tot bezinning en laat los, waarna hij de aanraking direct mist.

‘Dat weet ik niet,’ zegt ze. ‘Ik ben niet iemand die vooruit plant.’

‘Een avontuurlijk type?’

‘Wie weet.’ Ze bijt op haar onderlip alsof ze wil voorkomen dat ze te breed lacht en hij beseft dat hij hetzelfde doet. Een onnozele glimlach onderdrukken die zijn best doet om los te breken.

Hij zou willen dat hij iets goeds kon bedenken om te zeggen. Iets om die brede glimlach op te roepen, haar aan het lachen te maken, maar uiteindelijk is het enige wat in hem opkomt een hopeloos suf woord: ‘Leuk.’

Ze knikt. Haar glimlach verdwijnt.

‘Nou, bedankt voor de hulp.’ Andrea loopt weg en hij staart naar de lange, golvende paardenstaart waarvan de kleur het midden houdt tussen bruin en rood. Dan hoort hij zichzelf naar haar roepen.

‘Hé,’ zegt hij, iets te hard, iets te wanhopig.

Andrea draait zich om en wacht.

‘Eh, als je iets nodig hebt... iemand... kan ik altijd...’ Hij klinkt zoals hij als tiener altijd klonk, toen hij niet wist wat hij tegen meisjes moest zeggen. Hij krijgt het warm, zijn wangen gloeien. En dan te bedenken dat hij dacht dat hij die jongen lang geleden al was ontgroeid. Hij heeft bewust aan zichzelf gewerkt, heeft cursussen gevolgd en oefeningen gedaan om te leren zich te presenteren zoals hij wil overkomen. Om de persoon te zijn die hij wil zijn.

Om zijn ware aard te verbergen.

Er verstrijken meerdere, ogenschijnlijk oneindige seconden voordat ze antwoordt.

‘Wat is je nummer?’

Hij weet het in twee keer goed op te zeggen. Ze tikt het in op haar telefoon en hij voelt een trilling in zijn zak.

‘Zo,’ zegt ze. ‘Nu heb je dat van mij.’

‘Wat? O ja, natuurlijk.’ Hij pakt zijn telefoon en ziet haar nummer op het scherm staan. Hij wil iets gevats zeggen, vragen hoe ze wil dat hij haar noemt in zijn contactenlijst, maar als hij weer opkijkt is ze verdwenen.

Dan pas ziet Thorgeir dat de muesli die hij voor haar heeft gepakt ook in het onderste schap staat. Je kunt hem onmogelijk over het hoofd zien. Andrea had zijn hulp helemaal niet nodig.

NU
Dinsdag 8 december

Elma en Hörður wachtten bij de openstaande voordeur op de komst van de patholoog en de technische recherche. Hun adem vormde wolkjes in de ijskoude lucht. Elma had zich in het huis een beetje akelig gevoeld. Het was niet alleen de geur, maar ook het kruis aan de muur en die afbeelding van Jezus, met ogen die haar overal leken te volgen. Ze had nooit echt geloofd, in elk geval niet in God of de Heilige Geest, maar hier, omgeven door het verstikkende miasma van verrotting, voelde ze zich onderdrukt door de aanblik van Christus. Misschien kwam het door de woorden op de muur.

‘Ik geloof dat Kristjana erg gelovig is,’ zei ze tegen Hörður. ‘Ze leidt de zondagsschool, of dat heeft ze in elk geval jaren gedaan.’

Elma had die informatie van haar moeder. Nadat Sævar en zij in hun nieuwe huis waren getrokken, had haar moeder hen op de hoogte gebracht van alle roddels over hun burens. Zodoende wist Elma dat het stel in het huis achter dat van hen kortgeleden was gaan samenwonen nadat ze van hun respectievelijke partners waren gescheiden. Soms zag Elma hun zes kinderen, die nu een groot, samengesteld gezin vormden. Daarnaast wist ze dat de man die in het huis links van hen woonde ooit een veelbelovende student was geweest, maar op de universiteit een burn-out had gekregen en nu werkte als badmeester. Hij woonde alleen, maar had een zoon die soms op bezoek kwam, al had Elma hem nog nooit gezien. Dankzij haar moeder wist ze ook dat Kristjana niet alleen extreem vroom, maar ook excentriek was. Ze had

slechts één zoon en was nooit hertrouwd nadat ze haar man vele jaren geleden door een ongeluk had verloren.

‘Ja, ik weet wie ze is,’ zei Hörður.

‘Die tekst op de slaapkamermuur lijkt niet te passen bij de rest van het huis,’ ging Elma verder. ‘Alles is keurig netjes; je verwacht in zo’n huis niet dat mensen met een zwarte stift op de muren kliederen.’

‘En Thorgeir?’

‘Bedoel je of hij de muren zou bekladden?’

‘Nee, ik bedoel, was hij gelovig?’ Hörður stak zijn hoofd naar buiten om te zien of de technici al in aantocht waren, maar er was niets dan sneeuw, donkere, winterse bomen en hun auto die aan het eind van de grindweg geparkeerd stond. Hij vulde zijn longen met ijzige lucht en keek weer naar Elma.

‘Geen idee.’

‘Zou hij die woorden in zijn doodsstrijd op de muur kunnen hebben geschreven?’ ging Hörður verder. ‘Zou hij daar tijd voor hebben gehad of ertoe in staat zijn geweest?’

Elma schuifelde iets dichterbij Hörður en de koude buitenlucht toe.

‘Als boetedoening?’ vroeg ze zich hardop af. “Neem mijn misdaden en zonden weg...” Dan rijst de vraag: welke misdaden en zonden?’

‘Zijn we niet allemaal zondaars?’

‘Dat zal wel.’ Elma keek over haar schouder naar het schilderij van Jezus. Er lag geen afkeuring in zijn bruine ogen, maar toch was er iets ondefinieerbaars wat haar een ongemakkelijk gevoel gaf. Misschien was het zijn indruk van perfecte onschuld en goedheid. Niemand was perfect onschuldig of goed.

‘Toch geloof ik niet dat een van hen beiden die woorden heeft geschreven,’ voegde Elma eraan toe. ‘Ze zijn over het bloed heen geschreven. Na de moord.’

‘Daar moeten de technici maar naar kijken,’ zei Hörður. ‘Luister, ik loop even naar buiten om met Reykjavik te bellen. Vragen hoelang het nog duurt voor ze er zijn.’

Elma had ook wel een excuus willen hebben om naar buiten te gaan, maar haar nieuwsgierigheid kreeg de overhand en ze besloot de tijd tot de onderzoekers er waren te benutten om in het huis op zoek te gaan naar bewijs dat Thorgeir misschien niet alleen was geweest. Ondanks het onbehaaglijke gevoel, of misschien juist wel daarom, vond ze het zomerhuis intrigerend.

De stilte die neerdaalde nadat de deur achter Hörður dichtviel was alsof iemand de adem inhield. Elma sprong bijna een meter de lucht in toen de koelkast ineens luid begon te zoemen.

Nu dit een plaats delict was, nam ze voorzorgsmaatregelen in de vorm van schoenhoezen en latex handschoenen voordat ze op onderzoek uitging. Eerst controleerde ze het halletje, maar daar zag ze geen andere schoenen dan paren die vermoedelijk aan Thorgeir en zijn moeder toebehoorden: oude laarzen, versleten pantoffels en een paar redelijk nieuwe sportschoenen. Als er iemand bij Thorgeir was geweest, had die persoon bij vertrek zijn of haar schoenen meegenomen. Daar was echter niets vreemds of verdachts aan: mensen vertrokken over het algemeen op hetzelfde schoeisel als waarmee ze waren gekomen.

Aan een haakje hingen een mosgroene waxcoat en een geruite sjaal. Er hingen ook een gele zuidwester en verschillende wollen mutsen en hoofddoeken.

In de gootsteen in de keuken trof Elma borden, twee waterglazen en twee wijnglazen aan. Op tafel stond een fles met donkere droesem op de bodem.

Thorgeir had geen gezelschap gehad van zijn vrienden, maar van een vrouw, dacht Elma. Of een man. Ze zag een romantische avond voor zich. Rode wijn en ontspannen in de hottub.

Ze bekeek het woongedeelte. Het zag er schoon en opgeruimd uit en ze zag niets ongewoons. Afgezien van het vloerkleed, dat misschien een beetje vreemd lag ten opzichte van de salontafel en de tv. Het lag schuin in het midden van de kamer en viel daardoor uit de toon met de overige meubels; te ver van de bank en te veel links van de televisie

om symmetrisch te zijn. Deze slordigheid zou Sævar gek hebben gemaakt, te oordelen naar de dwangmatige manier waarop hij reageerde als Elma de spreij niet had rechtgetrokken of per ongeluk een doos Cheerios aan de verkeerde kant openmaakte.

De badkamer leverde ook geen nuttige informatie op. De douche was kenmerkend voor een zomerhuis: een klein plastic hokje met een ontoereikende douchekop. Elma maakte het medicijnkastje aan de muur open en zag twee tandenborstels en een tube tandpasta. Verder waren er een tube vochtinbrengende crème van Gamla apóthekið en een fles lenzenvloeistof.

Naast de kamer waar Thorgeir lag, was een tweede, kleinere slaapkamer. Die bevatte een eenpersoonsbed met een kale matras, een wandlamp en een stapel boeken op de vloer. Voornamelijk paperback, een combinatie van misdaadromans en liefdesverhalen.

De onderliggende geur was hier nog doordringender dan in de rest van het huis; een combinatie van verrotting, schimmel en de zwavelachtige geur van bederf. De matras had betere tijden gekend en het was lastig vast te stellen of hij oorspronkelijk geel of wit was geweest. Elma dacht dat ze het liever niet wilde weten.

Er knaagde iets aan haar. Iets wat ze had gezien of misschien iets wat er had moeten zijn maar er niet was.

Op het moment dat haar telefoon in haar zak begon te trillen, besefte ze wat het was: Thorgeirs telefoon. Tegenwoordig hadden de meeste mensen een smartphone die ze overal mee naartoe namen, maar ze had er nergens een gezien.

Toen ze haar eigen telefoon pakte, zag ze dat Sævar een selfie van hem en Adda had gestuurd. Ze stopte haar telefoon met een glimlach weg en maakte toen met ingehouden adem de deur van Thorgeirs kamer weer open. Ze negeerde het lijk, en concentreerde zich op de andere details. Thorgeir had zijn kleren op een stoel in de hoek gelegd. De huiselijke aanblik van de keurig opgevouwen spijkerbroek en donkerblauwe pullover stond in schril contrast met het gruwelijke tafereel op het bed.

Elma zag voor zich hoe Thorgeir zijn kleren opvouwde, zijn contactlenzen uitdeed en in bed stapte. Had hij geslapen toen de eerste klap werd toegediend?

De meeste mensen legden hun telefoon 's nachts op het nachtkastje. Elma bukte zich en tuurde onder het bed, in de hoop dat hij in het tumult op de vloer was gevallen.

Ze zag iets zwarts – geen telefoon, maar iets wat op een verfrommelde sok leek.

Toen Elma het kledingstuk onder het bed vandaan had gevestigd, realiseerde ze zich dat het toch geen sok was. Tussen haar twee vingers bungelde een klein slipje van zijde en kant, dat vrijwel zeker niet aan Kristjana toebehoorde.

Matthías bleef doodstil liggen toen Hafdís geluidloos uit bed stapte, haar kleren aantrok en de kamer verliet. Terwijl hij luisterde hoe zij en hun dochter zich klaarmaakten en ontbeten, stroomden de tranen over zijn wangen en trokken ze in zijn kussen. Hij dacht eraan dat dit een van de laatste ochtenden zou zijn dat hij wakker werd naast Hafdís, dat ze ooit nog als gezin samen zouden zijn. In plaats van zich bij hen te voegen, bleef hij echter liggen, niet in staat de nieuwe dag onder ogen te zien.

Hafdís wilde scheiden.

Dat had ze hem afgelopen weekend verteld, op de avond van het kerstbuffet van haar werk. Sindsdien had ze gedaan alsof er niets was gebeurd, ook al zou alles anders worden. Hafdís zei dat ze voor hun dochter wilde wachten tot na Kerstmis: een nieuw jaar, een nieuw leven, misschien was dat hoe zij ernaar keek.

Nadat hij haar en Ólöf de deur uit had horen gaan sleepte hij zichzelf uit bed. Hij sloeg het ontbijt over, maar pakte een sixpack bier uit de koelkast en stapte in de auto.

Het was maar een paar minuten rijden van Akranes naar de stallen van Æðaroddi. Het grote complex van stalgebouwen en omheinde weiden, dat door een aantal lokale paardeneigenaars werd gebruikt,

lag aan de kust, niet ver van de voet van de berg Akrafjall, en bood in noordelijke richting uitzicht over de Borgafjörður. Matthías was hier zo ongeveer opgegroeid, omdat hij er vroeger elke dag kwam met zijn ouders en de rest van het gezin. Tegenwoordig hadden ze vijf paarden, die ze om beurten verzorgden. Zijn vader was het meest in de stallen te vinden, aangezien hij met pensioen was, maar gelukkig was er nu niemand. Alleen de dieren.

Hij trok een blikje bier open en liep naar Garpur, hun oudste paard, dat volgend voorjaar vijftientig jaar zou worden. Matthías had hem voor zijn zeventiende verjaardag gekregen. Hoewel hij nooit een kampioen was geweest, nooit veel prijzengeld of dekgelden had binnengebracht, was hij nog altijd Matthías' favoriete rijpaard.

Zijn telefoon trilde in zijn zak. Toen hij hem tevoorschijn haalde, zag hij dat het Kristjana was, de moeder van zijn oude vriend Thorgeir. Hij liet de telefoon overgaan, want hij had er nu geen behoefte aan om met haar te praten. Het enige wat hij wilde was met rust gelaten worden.

Hij aaide over Garpurs snuit, en de grote bruine ogen keken hem doordringend aan. Hij had zich altijd tot Garpur gewend als hem iets dwarszat. Als hij in die vriendelijke ogen keek, voelde hij warmte en mededogen, alsof zijn paard hem in elk geval wel begreep.

Hoe kon Hafdís het nu opgeven, na alles wat ze hadden doorgemaakt? Hij had gedacht dat ze een grapje maakte toen ze, terug in hun hotelkamer na het feest, had aangekondigd dat ze wilde scheiden. Dacht dat ze hem strafte omdat hij zich als een idioot had gedragen.

Dat had hij nog kunnen begrijpen, want hij wist dat hij haar in verlegenheid had gebracht door op haar af te stappen en tegen haar tekeer te gaan omdat ze met een collega stond te praten. Alsof het veel meer was dan een onschuldig onderonsje.

Matthías was altijd van het jaloerse soort geweest. Hij had een oogverblindend mooie vrouw en kon soms gewoon niet hebben hoe anderen naar haar keken; en dat zij het toestond.

Hij had echter in zijn wildste dromen niet kunnen vermoeden dat

Hafdís bij hem weg zou gaan. Ze waren al sinds hun zestiende samen, kenden elkaar al meer dan hun halve leven. De laatste maanden waren echter voor hen allebei zwaar geweest, dat viel niet te ontkennen. Ze hadden een jaar hard werken en al hun spaargeld in de opening van een klein café in het centrum van Akranes gestopt. Aanvankelijk had het goed gelopen, maar na verloop van tijd stapelden de schulden zich zo hoog op dat de situatie niet langer houdbaar was. Het was een ramp geweest: ze hadden de ene na de andere lening afgesloten, tot de aflossingen zo schrikbarend hoog werden dat ze ze niet meer konden opbrengen. Al hun geld, alles wat ze in de loop der jaren hadden gespaard, was van het ene op het andere moment verdwenen.

Matthías had vrij snel een baan in de bouw gevonden, maar die had hem bijna de wil om te leven ontnomen. Daarom had hij meteen toegehaapt toen Thorgeir met het idee kwam een app te ontwerpen die ze aan talloze bedrijven zouden kunnen slijten. Ze hadden zich een slag in de rondte gewerkt, hadden subsidie ontvangen van het IJslandse Innovatiefonds en talloze reisjes gemaakt om hun concept aan te prijzen bij potentiële investeerders. Het had allemaal uitermate veelbelovend geleken. Thorgeir had het benodigde kapitaal bij elkaar gekregen en Matthías was ervan overtuigd geweest dat alles eindelijk beter zou worden; dat hij Hafdís en zichzelf van de torenhoge schulden kon verlossen en ze eindelijk het leven konden gaan leiden dat ze altijd voor zichzelf in gedachten hadden gehad.

Het koude zweet brak hem uit en hij goot de overgebleven inhoud van het blikje in één keer naar binnen. Hij zag haar weer voor zich, terwijl ze voor de wastafel in hun hotelbadkamer haar tanden stond te poetsen – zo'n alledaagse bezigheid. Iets wat ze al meer dan twintig jaar elke avond deden.

‘Dit werkt niet meer,’ had ze gezegd terwijl ze tandpasta in de wasbak uitspuugde.

‘Wat werkt niet?’ had hij gevraagd, zonder het geringste vermoeden van wat er zou komen.

‘Dit. Wij.’ Hafdís had een pot gezichtscrème opengedraaid en be-

gon de crème met stevige, ronddraaiende bewegingen in haar wangen te masseren.

Hij kon niet bevatten wat ze bedoelde, stond haar alleen maar als een halvegare aan te gapen.

Ze praatte gewoon verder: ‘Het werkt al een hele tijd niet meer en ik zie er het nut niet van in om er nog langer mee door te gaan.’

‘Een hele tijd... er nog langer mee doorgaan...’ Matthías vond dat hij klonk als van dat speelgoed dat alles herhaalt wat ertegen wordt gezegd.

Hafdís draaide zich om. ‘Ik wil scheiden.’

Matthías’ eerste reactie was geweest dat hij in de lach schoot. Daarna dacht hij aan hun dochter.

Sinds ze de sneeën aan de binnenkant van haar bovenbenen en onderarmen hadden ontdekt, ging Ólöf naar een therapeut. Ze was al een poosje niet zichzelf geweest: te stil, en ze had zich voortdurend opgesloten in haar kamer. Matthías had het niet serieus genomen, zag het als normaal gedrag voor een vijftienjarige. Het was nooit bij hem opgekomen dat Ólöf zich zo slecht zou voelen dat ze zichzelf beschadigde. Het was allemaal uitgekomen toen een paar van haar schoolvriendinnen een leerkracht hadden ingelicht nadat ze tijdens het omkleden voor de sportles haar snijwonden hadden gezien. De afgelopen zes maanden waren ze elke twee weken naar gezinstherapie gegaan in een poging hun relatie te verbeteren en Ólöfs negatieve gedachten uit te bannen. Een poging haar beter te maken.

Soms betrapte Matthías zich erop dat hij wenste dat haar ziekte fysiek was in plaats van geestelijk; iets wat kon worden verwijderd met een simpele operatie.

‘Ze komt er wel overheen,’ had Hafdís gezegd toen hij hun dochter te berde bracht, en ze bleef de crème inmasseren, nu op haar hals. ‘We zullen er allebei nog voor haar zijn, alleen zijn we dan niet meer samen. Ze is tenslotte geen klein kind meer.’

Matthías was Hafdís terug naar de slaapkamer gevolgd, waar ze samen op het bed waren gaan zitten. ‘Heb je iemand anders ont-

moet?’ vroeg hij, denkend dat als dat het geval was, ze er wel uit zouden kunnen komen. Hij zou haar terugnemen. Hij zou haar alles vergeven.

Hafdís had echter volgehouden dat er niemand anders was. Ze had gegeeuwd terwijl hij probeerde te begrijpen wat hem overkwam. Naderhand had hij de halve nacht wakker gelegen, luisterend naar haar regelmatige ademhaling terwijl ze sliep.

Dat was drie dagen geleden geweest, maar Hafdís was niet van gedachten veranderd, had niet eens een traan gelaten, en sprak net zo zakelijk over hun scheiding als wanneer ze besloten wat ze ’s avonds zouden eten.

Matthías vond het zo pijnlijk dat zijn hele lichaam er zeer van deed.

‘Wat moet ik nu doen?’ fluisterde hij tegen Garpur terwijl hij vocht tegen de tranen. ‘Wat moet ik nu verdomme doen?’

Verschenen van Eva Björg Ægisdóttir

in de serie IJslandse moorden:

Vanuit het duister

Ijskoude leugens

Schaduw in de nacht

In nevelen gehuld

Eerste druk januari 2025

Dit is het vijfde deel in de serie ‘IJslandse moorden’.

Oorspronkelijke titel *Strákar sem meiða / Boys Who Hurt*

Oorspronkelijke uitgevers Veröld Publishing, Reykjavík, 2022 / Orenda Books, London, 2024

Copyright © Eva Björg Ægisdóttir, 2022

English translation copyright © Victoria Cribb, 2024

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Saskia Peeters

Omslagontwerp Marry van Baar

Grafische afwerking omslag Studio Jan de Boer, Utrecht

Omslagillustratie Trevillion

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 7585 5

ISBN e-book 978 90 261 7586 2

ISBN luisterboek 978 90 261 7587 9

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.